

Rola diakona w zborze

WSTĘP

Pismo Święte uczy nas, jak ważne jest aby służyć innym. Pan Jezus powiedział nam: *A jeśli ktoś będzie mi służył, uczci go mój Ojciec* – Jan. 12:26. Jako chrześcijanie pragniemy uczcić naszego Ojca Niebieskiego i pragniemy być przez Niego uczczeni. Aby to osiągnąć, musimy służyć Panu Jezusowi. A czy jest lepszy sposób, by pokazać Panu Jezusowi, że Mu służymy, niż kochanie i służenie naszym bliźnim, przyjaciółom, naszej rodzinie, każdemu, kogo spotykamy w naszym codziennym życiu?

Potem nalał wody do miednicy i zaczął myć nogi uczniom – Jan. 13:5. Pan Jezus pokazał nam moc pokory i miłości do bliźnich. Pokazał nam, jak ważna jest służba innym.

Pismo Święte uczy nas również, aby czynić *dobrze wszystkim, a zwłaszcza domownikom wiary* – Gal. 6:10. Biblia opisuje wspaniały sposób dla domowników wiary na optymalizację duchowego rozwoju Nowego Stworzenia: społeczność w zborze. Zbór oferuje wiele możliwości i przywilejów służenia innym. Biblia opisuje dwa konkretne urzędy służby: starszy (z gr. *prezbiter*) i diakon. W naszych rozważaniach zbadamy, na czym polega rola diakona i postaramy się odpowiedzieć na następujące pytania:

SKĄD POCHODZI SŁUŻBA DIAKONATU?

A w tych dniach, gdy liczba uczniów wzrastała, helleniści zaczęli szemrać przeciwko Żydom, że zaniedbywano w codziennym posługiwaniu ich wdowy. Wtedy dwunastu, zwoławszy całe mnóstwo uczniów, powiedziało: Nie jest rzeczą słuszną, żebyśmy porzucili słowo Boże, a obsługiwali stoły. Upatrzcie więc, bracia, spośród siebie siedmiu mężczyzn, mających dobre świadectwo, pełnych Ducha Świętego i mądrości, którym zlecimy tę sprawę. My zaś oddamy się modlitwie i posłudze słowa – **Dzieje Ap. 6:1-4 (UBG).**

W tym fragmencie czytamy o sytuacji, która pojawiła się we wczesnym Kościele wśród apostołów i uczniów Pana Jezusa.

Dobra nowina o śmierci i zmartwychwstaniu Pana Jezusa szybko się rozchodzi. Apostołowie dokonują cudów i znaków w Jego imieniu, a ludzie zostają ochrzczeni tysiącami. Wczesny Kościół szybko się rozwija. Wraz ze wzrostem liczby chrześcijan apostołowie i uczniowie stają przed nowym zestawem zadań i wyzwań.

W Dziejach Ap. 4:32-37 czytamy o tym, jak wczesny

kościół zbierał wspólne posiadłości, a apostołowie rozdzielali pieniądze każdemu według potrzeb. Wspomniany tu problem polegał na tym, że pewna grupa została – najprawdopodobniej nieumyślnie – zaniedbana w „codziennym posługiwaniu”.

Pod kierunkiem ducha świętego dwunastu zaproponowało, aby Kościół wybrał siedmiu mężczyzn „pełnych ducha świętego i mądrości” do służby i pomocy apostołom oraz do „usługiwania stołom”. Warto tu wspomnieć, że ten fragment jest często kojarzony z diakonatem, chociaż w powyższym zapisie wybrani nie są bezpośrednio nazywani diakonami. Greckie słowo *diakonos* (Strong 1249: „sługa, pracownik, opiekun”) nie jest tutaj użyte. Ewangelista Łukasz (Dzieje Ap. 6:4) używa słowa *diakonia*, ale w odniesieniu do służenia słowem. Poza tym usługiwanie stołom określone jest słowem „służyć” (*diakoneo*), ale ma ono bardzo ogólne znaczenie. Tak naprawdę o służbie diakonatu mowa jest wyraźnie tylko w trzech miejscach: Rzym. 16:1 (diakonisa Feba), Filip. 1:1 (*episkopoi kai diakonoi*, czyli biskupi i diakoni) oraz 1 Tym. 3:8,12, który daje najsilniejszą podstawę do pielęgnowania tej służby. Czytając dalej, widzimy, że propozycja apostołów została dobrze przyjęta i wczesny kościół wybrał siedmiu mężczyzn do pełnienia tej służby. Wśród nich był Szczepan, człowiek pełen wiary, łaski i mocy, którego czekało niezwykle trudne wyzwanie, w którym ostatecznie dowiódł swojej wiary i wykazał odwagę, oddając życie za Prawdę.

JAKIE SĄ OBOWIĄZKI DIAKONA?

W dzisiejszych czasach nadal przestrzegamy zalecanej przez Pana Boga struktury zboru i większość zborów nadal wybiera starszych i diakonów. Te dwa odrębne urzędy, przedstawione i zalecane przez apostoła Pawła, łączy wspólny element diakonii, służby. Podobnie jak starszy, diakon musi dobrze znać swój zbór, aby rozpoznać i zrozumieć potrzeby braci. Oba urzędy skupiają się na służeniu braciom, jednak, jak czytamy w szóstym rozdziale Dziejów Apostolskich, starszy lub prezbiter ma prowadzić i wspierać duchowy rozwój zboru, podczas gdy diakon zajmuje się przede wszystkim fizycznymi potrzebami zboru. Taki podział obowiązków pozwala starszemu skupić się na duchowych potrzebach zboru.

Pewien starszy, z którym rozmawiałem, w taki sposób opisał ważność służby diakona:

„W zborach były i są różne prace do wykonania, nie tylko w zakresie duchowej usługi, do której oczywiście bardziej nadają się starsi (prezbiterzy). We wszystkich usługach, również pomocniczych, technicznych, organi-

zacyjnych, potrzebne są kwalifikacje duchowe, by to była służba dla Pana Boga, a nie dla ludzi”.

Dobry kontakt między starszymi a diakonami jest ważny, aby mogli ze sobą dobrze współdziałać i się nawzajem wspierać. Obowiązkiem diakona jest obserwowanie i rozpoznawanie bieżących potrzeb w zborze oraz znalezienie najlepszego sposobu wspierania starszych w każdej sytuacji. Te obowiązki mogą się różnić w zależności od zboru. Być może dlatego Biblia nie podaje nam szczegółowej listy obowiązków diakonów. Na przykład w naszym zborze w Vancouver diakoni proszeni są o przygotowanie krótkiego podsumowania każdego nowego rozdziału, który zaczynamy badać. Osobiście bardzo doceniam tę usługę, ponieważ zachęca mnie do zaangażowania i pomaga mi się lepiej przygotować do badania. Służenie braciom jest przywilejem, który zwiększa moją wiarę i motywację.

Zapytałem mojego rozmówcę również o to, czy można uważać diakonat za rodzaj szkolenia do służby starszeństwa. Odpowiedział:

„Nie, nie zgodziłbym się z takim zawężeniem, ponieważ przygotowanie się do służby starszego jest tylko jedną z możliwości w zakresie usługi diakona. Tak było co prawda w moim przypadku, ale znane mi są także sytuacje, że osoby bywają stałymi diakonami w swojej dziedzinie, np. technicznej czy organizacyjnej. Każdy diakon, podobnie zresztą jak każda poświęcona osoba, powinien rozwijać swoje osobiste talenty do służby (czyli dary ducha), a nie zawsze są to talenty albo dary związane z usługą słowem, czy też ogólnie z urzędem starszego, prezbitera, pasterza, przewodnika zboru. Tak więc diakonat obejmuje znacznie szerszą paletę możliwości niż tylko przygotowanie się do służby starszeństwa”.

JAKIE SĄ KWALIFIKACJE DIAKONA?

Diakoni także mają być poważni, niedwulicowi, nienadużywający wina, niełakomi na brudny zysk; zachowujący tajemnicę wiary w czystym sumieniu. I niech będą najpierw wypróbowani, a potem niech służą, jeśli są nie-

naganni. Ich żony także niech będą poważne, nierzucające oszczerstw, trzeźwe, wierne we wszystkim. Diakoni niech będą mężami jednej żony, rządzący dobrze dziećmi i własnymi domami. Ci bowiem, którzy dobrze pełnią służbę, zyskują sobie zaszczytny stopień i wielką śmiałość w wierze, która jest w Chrystusie Jezusie – 1 Tym. 3:8-13 (UBG).

Ta lista kwalifikacji jest przepisem na zrównoważone życie. Podobnie jak w przypadku wielu innych wyzwań i zmagania w naszym codziennym chrześcijańskim życiu, teoria jest o wiele łatwiejsza niż praktyka. Niemniej jednak musimy stawiać sobie wysokie standardy i nie wahać się w służbie dla braci. Jeśli będziemy mieli odpowiednią postawę i będziemy prosić Pana o wsparcie ducha świętego, to wtedy służba dla braci może aktywnie przemieniać nasze życie i wpływać na życie ludzi wokół nas.

ZAKOŃCZENIE

Lista kwalifikacji dla diakonów, opisana przez apostoła Pawła, jest przepisem na zrównoważone życie. Jest to wspaniała lista celów życiowych, nie tylko dla kogoś, kto pragnie być dobrym diakonem, ale dla każdego, kto pragnie być dobrym chrześcijaninem. Bycie diakonem oznacza bycie sługą. Wykonywanie tej usługi w zborze jest przywilejem, wspaniałą okazją i błogosławieństwem zarówno dla usługującego, jak i dla zboru, i prowadzi do wzajemnego zbudowania. Aby znaleźć najlepszy sposób służenia innym, musimy rozpoznać własne umiejętności i dary duchowe, które otrzymaliśmy od Pana Boga. Nasze ludzkie umysły mają tendencję do skupiania się i pożądania tego, czego nie posiadamy. Skupmy się natomiast na ulepszaniu własnych charakterów i znajdowaniu okazji do wykorzystania i rozwoju naszych talentów, tak jak sługa, który otrzymał pięć talentów, a oddał Panu dziesięć. Nasze dary mogą wydawać się nam zwykłe, ale w momencie, w którym wykorzystujemy je w służbie dla innych, stają się wyjątkowe i zostaną docenione przez naszych bliźnich i przez Pana Boga.

Kaleta Natan